

dakle, ne aluzija nečeg što bi bilo svojstveno ili doslovno već aluzija kao takva jeste ono prvo odakle sve što jeste jeste. Pošto o Suncu nemamo sigurno znanje, tj. ne može biti sigurni u ono što je suncu svojstveno to po Deridi znači da Sunce nikada nije prisutno u diskursu kao takvo. Drugačije rečeno ono čemu metafizika teži kao takva - da samo biće u svojoj čistini i doslovnosti progovori u filozofskog diskursu- nikada se ne može javiti doslovno u samom filozofskom diskursu, iako sam filozofski diskurs pretpostavlja razliku doslovnog i prenesenog - što znači da je doslovnost samo jedna metafora, te da je razlika prenesenog i doslovnog izgrađena na metafori. Što znači da čitava priča o biću i doslovnom smislu koji od njega zavisi nikada ne dolazi do toga što neprestano pretpostavlja i traži.

Ako stvari tako stoje to onda znači po Deridi da javljanje Sunca koje je uvek javljanje bez javljanja samog Sunca nije nikakav proces istine kao neskrivenosti, jer Sunce nikada ne stupa u sam diskurs, već samo i isključivo na način aluzije, tj. preko metafore. Odatle sledi da ono što bi trebalo da bude arhe phyisa ili sam physis nije ništa prirodno, već je nešto krajnje veštačko, što znači da je physis i njemu primerena način istine kao alethaia zapravo jedan konstrukt, tj. da je priča o prirodi, prirodnosti, izvornosti, prvotnosti čista kontrkucija, nešto veštačko i stvoreno.

Derida raspravu o heliotropu odnosno Suncu kao metafori filozofskog diskursa i prvoj metafori unutar filozofskog diskursa završava dodatno istučući tezu koja je još od samog početka bila na delu, naime, da je svaka filozofska artikulacija metafore preko doslovno i prenesenog, jasnog i nejasnog, izvornog i izvedenog, i sama uvek već upletena u proces metaforizacije, jer se uvek postavlja pitanje šta bi bi jasno doslovno trebalo da znači, šta bi nejasno to trebalo itd. Drugim, rečima ne postoji način na koji bi filozofija mogla da konroliše neprestano